

KÖZÉRDEK

POLITIKAI NAPILAP.

Figyelmeztetés.

A „Közérdek“-re folyton fogadtatnak el havi előfizetéseket is.

A „Közérdek“ előfizetési ára:

Egy hóra	1 frt 80 kr.
Két hóra	3 „ 60 „
Negyedévre	5 „ „
Félévre	10 „ „
Egy évre	20 „ „

Megrendelések postautalvánnyal legcélszerűbben eszközölhetők.

Könyvárusoknak százálek nem adatik.

A „Közérdek“

Kiadó-hivatala, Budapest, egyetem-utca 4. sz.

Budapest, május 18.

Ó felsége dalmáciai útja Horvátországra, az ottani népre, közhangulatra és sajtóra hatalmasan hatott. Még a monarchia többi országai az általános politikai jelentőség érdeklődésével fordult a királyi utazás felé, addig Horvátországnak külön házi ünneppé alakult az út. Után indult a horvátok apraja-nagyja s a mindentelje társadalmi és pártérdekek képviselői hallalkodással, panaszokkal a fejedelem elé léptek. Reményteljes, örvendező izgalom kapta meg az egész országot.

E mozgalomnak érdemes egy kis figyelmet szentelni. Mert a népek politikáját nemcsak a formszerű, hivatalos actió alkotja, hanem az érzelmetek amaz ösztönös és konkrét cselekedet irányuló nyilvánulásai is, melyek a jövővel tettek belső rugóként szerepelnek.

Az uralkodó, hangadó rétegeknek, melyek ama népies csoportok élén állottak, és igénytelen honfitársaink nevében üdvözölték a királyt, érzelmet a horvát sajtó híven fejezi ki. Az „Agrar Zeitung“ a kormány felőlten közölte. Mig az „Obzor“ az uralkodó horvát tartomány- és országgyűlési párt vezértözlönye s ennek szerkesztője Miskatovics ur ur párt egyik kiváló tagja, s e hirlap befolyása oly erős, hogy bizony inkább ő sugalmazza pártját, mint viszont.

Hogy a kisebb dolgokon kezdjük, valóban feljegyzésre méltó, hogy e hirlapok és majdnem ugy látszik, olvasók is, mennyire méltányolták fenséges uralkodóházunk egyik legjelesebb, legszereztremtelőbb tagjának József főherczegnek, ki mint a honvédség főparancsnoka, horvát csapatoknak is vezére, szíves megjelensét. Az Obzor máj. 16-iki (109.) számában a belgyíri hírek rovatában egy hosszú diésnek foglaltatik Mazarinacs bán lelkes fogadtatásáról. Hosszan le van ott írva, miféle ovatóikban részesült, hogy lohogtak neki a diszjelvények, mint üdvözölték a számos küldötségek. A végén pedig a Mazarinacs bán diés-

sege ragasztékul ott van, hogy József főherczeg, Mihalovics érsek stb. is vele utaztak. Szakasztott így jár el az „Agr. Ztg.“ is. Csak hogy ő legalább hivatalos sűrűnyében kénytelen megemlíteni, hogy a főherczeg itt vagy amott jelen volt, ebédelt. Teszi lehető szárazon.

Fiume városa, törvényesen és híven, valamely üdvözlő jelvényen ráírta közjogi állásának megfelelő jelzőt: sacrae Regni coronae separatum corpus — mint azt annak idején lapunk távirata és levelezője is közölte. Az obzor (máj. 15. 108. szám) e törvényes, loyális felírás ellen mérgesen kikel és korrektnak csak a következő felíratot jelzi: Urbs fluminensis regno Croatiae immediate incorporata. . . . Törvénye az a törvény, melyet 1873-iki revisója alkalmával az Obzor pártja, Miskatovics ur ismételtén és újabbán elismert. Akkor minek ellene izgatni?

„A király Fiumében,“ a czime ama vezércikknek, melyben a határvidéki vasút kiépítése végett a királyhoz fordult küldötségreől megemlékezve, csaknem szó szerint ezeket írja: „A horvátok és végvidékek végleges egyetemesével a granicsárok anyagi kérdései is üdvösebben és könnyebben volnának megoldhatók; ilyen Brics-féle kérvényekre nem volna szükség, hanem az egyesült nemzet a zágrábi és pesti országgyűléseknek egészen más módokat fujna.“

Tehát egy kis granicsár-fenyegetés!

Egyáltalában „a derék granicsár“ mindenféle kiadásokban valóságos tipikus és sürűten ismétlődő alakja volt e fejedelemi utazásnak. A maga tözsgyökere, történelmi, kardsörtés és egy kicsinyt fenyegetőző voltában mutatta be magát, a mint azt több rokon- és közül legjellemzetesebben tanúsítja az a jelenet, melyet az „Obzor“nak mult heti péntekéről Fiuméből sűrűnyöztek.

Gutesa ur egy küldötségre élén a likkai inségesek kérvényét utyjítja ő ő felségének. (Zárjel között megjegyezzük, hogy ez a Gutesa ur maga is likkai származású, különben zágrábi születésű, mint diós nationalisták politikailag igen hírhedt egyén). Beszédre (mely valószínűleg kézzelfoghatólag tulzott lehetett) azt válaszolta a király, hogy a baj az ő értesítési szerint nem oly jelentékeny. Gutesa: Sajnálattal kell kinyilatkoztatnom, hogy felséged rosszul van informálva, mint hogy a nép éhségtől hajtva barbár török földre menekszik. A király: Legyen nyugodt, szigorú vizsgálatot fogok elrendelni. . . .

Ily szenvedélyes hangra és modorra ragadtatták magukat több helyütt a hitészes horvátok a felség előtt is. Ilyen a nép hangulata.

Azok az ellensúlyozó hatalmak pedig, melyek az unió, a magyar állami-

ság eszméjét képviselnék s érvényesíteni nem tudnak fel sehol. De talán nincs nekik is. Mi legalább mindent elkövetünk, ha nem is arra, hogy megemissítsük, de arra, hogy desorganizáljuk őket; hogy lábuk alól elvonjuk a működés terét.

Az unionistákat a magyar kormány cserben hagyta. A kormány az új emberek kormányja, a magyar állam eszméjétől legalább is annyira idegen, hogy ez eszme nyílt ellenségeivel szembe ne szálljon, és engedje folyani munkájukat.

Hogy mi végre vezet e munka, e rendszer, az agitató és a communitia, arról némi csekély előjelzőtől szolgálhatnak a jelzett symptomák.

Minisztertanács tartott ma délután 5 órakor a miniszterelnöki palotában, melyben — mint eszté lapunkban jeleztük, az országgyűlés berekesztésének határnapja a discussió legközebb tárgya. Ugy halljuk, hogy a berekesztés határvidéki 25-kére van kitűzve. E szerint még e héten letárgyalnak mindkét házban a részint tárgyalás alatt levő, részint az osztályok tárgyalásából kikerülő ügyeket. Hétfőn a szentesített törvényjavaslatok kihirdetésének, s kedden következnek az országgyűlés ünnepélyes berekesztése a trónbeszéd felolvasása által.

Mint biztos forrásból értesülünk, báró Majthényi László hontemegyei főispán fölmérésére vonatkozó minden hír alaptalan.

Ungvárról két különböző oldalról azon óhajnak vesszük kifejezését, hogy tekintettel az ottani viszonyokra a második tanfelügyelő állomás mentül előbb betölttesse.

Szepesmegye lubliói választók kerületéből arról értesítetnek, hogy ott a választók legtekintélyesebb része az eddigi képviselő Hradzky Antal helyett, Korponay Ágoston, Szepesmegye alispánját szándékozik felleptetni.

Zemplén megyében a Dókusnak főispánja történt kivételével folytan megüresedett alispáni székre, mint értesítjük, Matolay Eleőd szándékozik megválasztani. Ugyancsak Zemplénből arról tudósítják lapunkok, hogy S. A. Ujhelyen a függetlenség pártjában Miklós szölvitotta föl a képviselőjelölésre, mit Szemerer megfogadott el, hanem maga helyett Mezey Ernőt, az „Egyetértés“ főmunkatársát ajánlotta.

Az Ausztriában megindult v. évdámi agitációval szemben a féléhivatalos „Montags-Revne“ e figyelemre méltó nyilatkozatot teszi:

„Reméljük, hogy addig, midőn e nagyfontosságú ügyben döntő helyen határoznak, a közvélemény viszonyai tisztaságát és az ország igazi érdekei iránti helyes érzékét. Semmi esetre sem lesz a jelenlegi nem a legbiztosabb eszközökkel üzőt igazság a kormányra behatással. Tudunkkal a kormány is meg van győződve az angol példőgyemzény néhely pontainak tarthat-

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Nem mondhatni, hogy az egyházügyi kérdésben nyert többség sokat lendített volna a kormány álláspontján. Igaz, hogy Mancini és Laporta leszavaztatták; igaz, hogy a közvélemény teli lármázattal, hogy az egész interpelláció csupán német intriga volt: de ez nem elég az ellenzék amaz éles vádját ellensúlyozni — mely imárgeljen minden titulus alatt, komoly és clezapokban egyaránt —, hogy tudniillik a kormány fél a pap-ságtól. Au fond: lehet is a dologban valami. A féléhivatalos sajtó erőlködésén látszik is valami ilyen hangulat. A tromf azonban, mit az ellenzék nyer aztán, nagyon is éles. A „Bien public“ római levelezője, a ki összekötésben áll az olasz féléhivatalos „Italie“-val is, például eléggé eredeti módon tudósítja a francia közönséget arról, hogy a berlini kormány összeírta már korábban a római ellenzéki képviselőket, pontos referátát adatot magának azok anyagi helyzetéről, különös sulyt fektetve ez utolsóra stb.

Szóval a „Bien public“ római levelezője határozott gyanúsításokat tett a római ellenzék vezérérfiainak megveszetegetése iránt. E magamagában is otromba hírből pedig (s ezen tény árulta el legjobban annak féléhivatalos keletkezését) óriás lármát ütött a kormány párti sajtó, lehetetlenek híresztelvé ugyan azt ártatlan szemhunyor-gatással, de azért mégis kérve „a törvényhozás becsülete érdekében“ az ellenzék, hogy ne adjon alkalmat ily gyanúsításokra, mert hát a parlamentnek, mint Caesar nevének, még a gyantutól is menten kell lennie stb.

Egy végjátéka az állam és egyház közti vitának. De lesz még egy másik is. A népiszkolai törvény bizottságában érekes vita fejlődött ki. Egy pár kérdésben (így a néptanítók állapotának javítására nézve) egyetértésre jött Boughi miniszterrel a bizottság, azonban sok más kérdésre nézve nem. S most a miniszter ultimátumot küldött a bizottsághoz, a melyben felszólítja azt, hogy adjon határozott véleményt: akarja-e az ingyenes és kötelező népoktatást vagy nem? (tudvalevőleg pedig ez felette kényes oldala az olasz parlamentnek még a mult évekéről) s azonfelül a vallásoktatásra nézve mi véleményben van? A tisztelt bizottságunk tehát van Rhodusra, a hol ugrania kell. Most az egyszer a kormány fog előtérben állani.

Az olasz kormány állása.

Róma, május 15.

Már hosszabb idő óta felette kényes a Minghetti kormány álláspontja. Napról-napra veszté el fele a tétlábai alól; mind a parlamentben, mind az országban nagy mértékben csökken népszerűsége. A legelső alkalmat a népszerűség eljátszására a Villa Ruffi-féle fiasco adta, a hol a kormány által kázadási ezim alatt elfogott republikánokat a bíróság felmentette. De az egészen kívül állott a parlament körén, s a kormány csakis arról vett tudomást, hogy hatalmas dikciókban fejezte ki az ellenzék a közvélemény felháborodását a kormány ellen.

Bent a parlamentben azonban egészen az utolsó időkig féketlen és kom-pakt volt az utolsó választások által adott nagy többség. Az utolsó időkben azonban itt érte épen a veszteség a kormányt. Finalli leszavaztatott a senatusban a kereskedelmi törvények ügyében; Cantelli a képviselőház bizottságaiban veretett meg a közbiztonsági törvényjavaslattal; Vigháninak törvényjavaslata a törvényszéki kertilek tárgyalása eljettett, valószínűleg hasonló sor fogja émi Cantellinak a köz-igazgatási kikerítések tárgyában benyújtott javaslatát. Maga Minghetti sem volt szerencsés. Két hatalmas vereséget szenvedett. Az egyiket a kiviteli vámkor arany értékben leendő fizetéséről, a másikat a regale-kötelezvények elidegenítése kérdéséről. És így a kormány egész akciója oly parla-

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Az igazságügyminiszteriumban tegnap délelőt 10 órakor tartott értekezleten, melyen erdélyi főispánok és több erdélyi képviselő vett részt; a kormány részéről mint halljuk, általában megnyugtató nyilatkozat tettetett az erdélyi bírtokviszonyok rendezését illetőleg. Közlebről oly intézkedés várható e részben, mely kétségtelenül jó hatással leend a bírtokosságra.

A bányajogi bizottság holnap szerdán, d. u. 5 órakor ülést tart.

Az olasz kormány állása.

Róma, május 15.

Már hosszabb idő óta felette kényes a Minghetti kormány álláspontja. Napról-napra veszté el fele a tétlábai alól; mind a parlamentben, mind az országban nagy mértékben csökken népszerűsége. A legelső alkalmat a népszerűség eljátszására a Villa Ruffi-féle fiasco adta, a hol a kormány által kázadási ezim alatt elfogott republikánokat a bíróság felmentette. De az egészen kívül állott a parlament körén, s a kormány csakis arról vett tudomást, hogy hatalmas dikciókban fejezte ki az ellenzék a közvélemény felháborodását a kormány ellen.

Bent a parlamentben azonban egészen az utolsó időkig féketlen és kom-pakt volt az utolsó választások által adott nagy többség. Az utolsó időkben azonban itt érte épen a veszteség a kormányt. Finalli leszavaztatott a senatusban a kereskedelmi törvények ügyében; Cantelli a képviselőház bizottságaiban veretett meg a közbiztonsági törvényjavaslattal; Vigháninak törvényjavaslata a törvényszéki kertilek tárgyalása eljettett, valószínűleg hasonló sor fogja émi Cantellinak a köz-igazgatási kikerítések tárgyában benyújtott javaslatát. Maga Minghetti sem volt szerencsés. Két hatalmas vereséget szenvedett. Az egyiket a kiviteli vámkor arany értékben leendő fizetéséről, a másikat a regale-kötelezvények elidegenítése kérdéséről. És így a kormány egész akciója oly parla-

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Nem mondhatni, hogy az egyházügyi kérdésben nyert többség sokat lendített volna a kormány álláspontján. Igaz, hogy Mancini és Laporta leszavaztatták; igaz, hogy a közvélemény teli lármázattal, hogy az egész interpelláció csupán német intriga volt: de ez nem elég az ellenzék amaz éles vádját ellensúlyozni — mely imárgeljen minden titulus alatt, komoly és clezapokban egyaránt —, hogy tudniillik a kormány fél a pap-ságtól. Au fond: lehet is a dologban valami. A féléhivatalos sajtó erőlködésén látszik is valami ilyen hangulat. A tromf azonban, mit az ellenzék nyer aztán, nagyon is éles. A „Bien public“ római levelezője, a ki összekötésben áll az olasz féléhivatalos „Italie“-val is, például eléggé eredeti módon tudósítja a francia közönséget arról, hogy a berlini kormány összeírta már korábban a római ellenzéki képviselőket, pontos referátát adatot magának azok anyagi helyzetéről, különös sulyt fektetve ez utolsóra stb.

Szóval a „Bien public“ római levelezője határozott gyanúsításokat tett a római ellenzék vezérérfiainak megveszetegetése iránt. E magamagában is otromba hírből pedig (s ezen tény árulta el legjobban annak féléhivatalos keletkezését) óriás lármát ütött a kormány párti sajtó, lehetetlenek híresztelvé ugyan azt ártatlan szemhunyor-gatással, de azért mégis kérve „a törvényhozás becsülete érdekében“ az ellenzék, hogy ne adjon alkalmat ily gyanúsításokra, mert hát a parlamentnek, mint Caesar nevének, még a gyantutól is menten kell lennie stb.

Egy végjátéka az állam és egyház közti vitának. De lesz még egy másik is. A népiszkolai törvény bizottságában érekes vita fejlődött ki. Egy pár kérdésben (így a néptanítók állapotának javítására nézve) egyetértésre jött Boughi miniszterrel a bizottság, azonban sok más kérdésre nézve nem. S most a miniszter ultimátumot küldött a bizottsághoz, a melyben felszólítja azt, hogy adjon határozott véleményt: akarja-e az ingyenes és kötelező népoktatást vagy nem? (tudvalevőleg pedig ez felette kényes oldala az olasz parlamentnek még a mult évekéről) s azonfelül a vallásoktatásra nézve mi véleményben van? A tisztelt bizottságunk tehát van Rhodusra, a hol ugrania kell. Most az egyszer a kormány fog előtérben állani.

A postai takarékpénztárakat illető törvényjavaslat már a senatusban is átment nagyrészen. Sella meglehet elégedve a kormány álláspontjával. Öszintén támogatta törvényjavaslatát mindkét házban, pedig igazán szükséges is volt reá, t. i. a támogatásra. Magára a törvényjavaslata nézve felette eltérők a vélemények, főleg az államhittel és

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Nem mondhatni, hogy az egyházügyi kérdésben nyert többség sokat lendített volna a kormány álláspontján. Igaz, hogy Mancini és Laporta leszavaztatták; igaz, hogy a közvélemény teli lármázattal, hogy az egész interpelláció csupán német intriga volt: de ez nem elég az ellenzék amaz éles vádját ellensúlyozni — mely imárgeljen minden titulus alatt, komoly és clezapokban egyaránt —, hogy tudniillik a kormány fél a pap-ságtól. Au fond: lehet is a dologban valami. A féléhivatalos sajtó erőlködésén látszik is valami ilyen hangulat. A tromf azonban, mit az ellenzék nyer aztán, nagyon is éles. A „Bien public“ római levelezője, a ki összekötésben áll az olasz féléhivatalos „Italie“-val is, például eléggé eredeti módon tudósítja a francia közönséget arról, hogy a berlini kormány összeírta már korábban a római ellenzéki képviselőket, pontos referátát adatot magának azok anyagi helyzetéről, különös sulyt fektetve ez utolsóra stb.

Szóval a „Bien public“ római levelezője határozott gyanúsításokat tett a római ellenzék vezérérfiainak megveszetegetése iránt. E magamagában is otromba hírből pedig (s ezen tény árulta el legjobban annak féléhivatalos keletkezését) óriás lármát ütött a kormány párti sajtó, lehetetlenek híresztelvé ugyan azt ártatlan szemhunyor-gatással, de azért mégis kérve „a törvényhozás becsülete érdekében“ az ellenzék, hogy ne adjon alkalmat ily gyanúsításokra, mert hát a parlamentnek, mint Caesar nevének, még a gyantutól is menten kell lennie stb.

Egy végjátéka az állam és egyház közti vitának. De lesz még egy másik is. A népiszkolai törvény bizottságában érekes vita fejlődött ki. Egy pár kérdésben (így a néptanítók állapotának javítására nézve) egyetértésre jött Boughi miniszterrel a bizottság, azonban sok más kérdésre nézve nem. S most a miniszter ultimátumot küldött a bizottsághoz, a melyben felszólítja azt, hogy adjon határozott véleményt: akarja-e az ingyenes és kötelező népoktatást vagy nem? (tudvalevőleg pedig ez felette kényes oldala az olasz parlamentnek még a mult évekéről) s azonfelül a vallásoktatásra nézve mi véleményben van? A tisztelt bizottságunk tehát van Rhodusra, a hol ugrania kell. Most az egyszer a kormány fog előtérben állani.

Az olasz kormány állása.

Róma, május 15.

Már hosszabb idő óta felette kényes a Minghetti kormány álláspontja. Napról-napra veszté el fele a tétlábai alól; mind a parlamentben, mind az országban nagy mértékben csökken népszerűsége. A legelső alkalmat a népszerűség eljátszására a Villa Ruffi-féle fiasco adta, a hol a kormány által kázadási ezim alatt elfogott republikánokat a bíróság felmentette. De az egészen kívül állott a parlament körén, s a kormány csakis arról vett tudomást, hogy hatalmas dikciókban fejezte ki az ellenzék a közvélemény felháborodását a kormány ellen.

Bent a parlamentben azonban egészen az utolsó időkig féketlen és kom-pakt volt az utolsó választások által adott nagy többség. Az utolsó időkben azonban itt érte épen a veszteség a kormányt. Finalli leszavaztatott a senatusban a kereskedelmi törvények ügyében; Cantelli a képviselőház bizottságaiban veretett meg a közbiztonsági törvényjavaslattal; Vigháninak törvényjavaslata a törvényszéki kertilek tárgyalása eljettett, valószínűleg hasonló sor fogja émi Cantellinak a köz-igazgatási kikerítések tárgyában benyújtott javaslatát. Maga Minghetti sem volt szerencsés. Két hatalmas vereséget szenvedett. Az egyiket a kiviteli vámkor arany értékben leendő fizetéséről, a másikat a regale-kötelezvények elidegenítése kérdéséről. És így a kormány egész akciója oly parla-

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Nem mondhatni, hogy az egyházügyi kérdésben nyert többség sokat lendített volna a kormány álláspontján. Igaz, hogy Mancini és Laporta leszavaztatták; igaz, hogy a közvélemény teli lármázattal, hogy az egész interpelláció csupán német intriga volt: de ez nem elég az ellenzék amaz éles vádját ellensúlyozni — mely imárgeljen minden titulus alatt, komoly és clezapokban egyaránt —, hogy tudniillik a kormány fél a pap-ságtól. Au fond: lehet is a dologban valami. A féléhivatalos sajtó erőlködésén látszik is valami ilyen hangulat. A tromf azonban, mit az ellenzék nyer aztán, nagyon is éles. A „Bien public“ római levelezője, a ki összekötésben áll az olasz féléhivatalos „Italie“-val is, például eléggé eredeti módon tudósítja a francia közönséget arról, hogy a berlini kormány összeírta már korábban a római ellenzéki képviselőket, pontos referátát adatot magának azok anyagi helyzetéről, különös sulyt fektetve ez utolsóra stb.

Szóval a „Bien public“ római levelezője határozott gyanúsításokat tett a római ellenzék vezérérfiainak megveszetegetése iránt. E magamagában is otromba hírből pedig (s ezen tény árulta el legjobban annak féléhivatalos keletkezését) óriás lármát ütött a kormány párti sajtó, lehetetlenek híresztelvé ugyan azt ártatlan szemhunyor-gatással, de azért mégis kérve „a törvényhozás becsülete érdekében“ az ellenzék, hogy ne adjon alkalmat ily gyanúsításokra, mert hát a parlamentnek, mint Caesar nevének, még a gyantutól is menten kell lennie stb.

Egy végjátéka az állam és egyház közti vitának. De lesz még egy másik is. A népiszkolai törvény bizottságában érekes vita fejlődött ki. Egy pár kérdésben (így a néptanítók állapotának javítására nézve) egyetértésre jött Boughi miniszterrel a bizottság, azonban sok más kérdésre nézve nem. S most a miniszter ultimátumot küldött a bizottsághoz, a melyben felszólítja azt, hogy adjon határozott véleményt: akarja-e az ingyenes és kötelező népoktatást vagy nem? (tudvalevőleg pedig ez felette kényes oldala az olasz parlamentnek még a mult évekéről) s azonfelül a vallásoktatásra nézve mi véleményben van? A tisztelt bizottságunk tehát van Rhodusra, a hol ugrania kell. Most az egyszer a kormány fog előtérben állani.

A postai takarékpénztárakat illető törvényjavaslat már a senatusban is átment nagyrészen. Sella meglehet elégedve a kormány álláspontjával. Öszintén támogatta törvényjavaslatát mindkét házban, pedig igazán szükséges is volt reá, t. i. a támogatásra. Magára a törvényjavaslata nézve felette eltérők a vélemények, főleg az államhittel és

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Nem mondhatni, hogy az egyházügyi kérdésben nyert többség sokat lendített volna a kormány álláspontján. Igaz, hogy Mancini és Laporta leszavaztatták; igaz, hogy a közvélemény teli lármázattal, hogy az egész interpelláció csupán német intriga volt: de ez nem elég az ellenzék amaz éles vádját ellensúlyozni — mely imárgeljen minden titulus alatt, komoly és clezapokban egyaránt —, hogy tudniillik a kormány fél a pap-ságtól. Au fond: lehet is a dologban valami. A féléhivatalos sajtó erőlködésén látszik is valami ilyen hangulat. A tromf azonban, mit az ellenzék nyer aztán, nagyon is éles. A „Bien public“ római levelezője, a ki összekötésben áll az olasz féléhivatalos „Italie“-val is, például eléggé eredeti módon tudósítja a francia közönséget arról, hogy a berlini kormány összeírta már korábban a római ellenzéki képviselőket, pontos referátát adatot magának azok anyagi helyzetéről, különös sulyt fektetve ez utolsóra stb.

Szóval a „Bien public“ római levelezője határozott gyanúsításokat tett a római ellenzék vezérérfiainak megveszetegetése iránt. E magamagában is otromba hírből pedig (s ezen tény árulta el legjobban annak féléhivatalos keletkezését) óriás lármát ütött a kormány párti sajtó, lehetetlenek híresztelvé ugyan azt ártatlan szemhunyor-gatással, de azért mégis kérve „a törvényhozás becsülete érdekében“ az ellenzék, hogy ne adjon alkalmat ily gyanúsításokra, mert hát a parlamentnek, mint Caesar nevének, még a gyantutól is menten kell lennie stb.

Egy végjátéka az állam és egyház közti vitának. De lesz még egy másik is. A népiszkolai törvény bizottságában érekes vita fejlődött ki. Egy pár kérdésben (így a néptanítók állapotának javítására nézve) egyetértésre jött Boughi miniszterrel a bizottság, azonban sok más kérdésre nézve nem. S most a miniszter ultimátumot küldött a bizottsághoz, a melyben felszólítja azt, hogy adjon határozott véleményt: akarja-e az ingyenes és kötelező népoktatást vagy nem? (tudvalevőleg pedig ez felette kényes oldala az olasz parlamentnek még a mult évekéről) s azonfelül a vallásoktatásra nézve mi véleményben van? A tisztelt bizottságunk tehát van Rhodusra, a hol ugrania kell. Most az egyszer a kormány fog előtérben állani.

A postai takarékpénztárakat illető törvényjavaslat már a senatusban is átment nagyrészen. Sella meglehet elégedve a kormány álláspontjával. Öszintén támogatta törvényjavaslatát mindkét házban, pedig igazán szükséges is volt reá, t. i. a támogatásra. Magára a törvényjavaslata nézve felette eltérők a vélemények, főleg az államhittel és

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Nem mondhatni, hogy az egyházügyi kérdésben nyert többség sokat lendített volna a kormány álláspontján. Igaz, hogy Mancini és Laporta leszavaztatták; igaz, hogy a közvélemény teli lármázattal, hogy az egész interpelláció csupán német intriga volt: de ez nem elég az ellenzék amaz éles vádját ellensúlyozni — mely imárgeljen minden titulus alatt, komoly és clezapokban egyaránt —, hogy tudniillik a kormány fél a pap-ságtól. Au fond: lehet is a dologban valami. A féléhivatalos sajtó erőlködésén látszik is valami ilyen hangulat. A tromf azonban, mit az ellenzék nyer aztán, nagyon is éles. A „Bien public“ római levelezője, a ki összekötésben áll az olasz féléhivatalos „Italie“-val is, például eléggé eredeti módon tudósítja a francia közönséget arról, hogy a berlini kormány összeírta már korábban a római ellenzéki képviselőket, pontos referátát adatot magának azok anyagi helyzetéről, különös sulyt fektetve ez utolsóra stb.

Szóval a „Bien public“ római levelezője határozott gyanúsításokat tett a római ellenzék vezérérfiainak megveszetegetése iránt. E magamagában is otromba hírből pedig (s ezen tény árulta el legjobban annak féléhivatalos keletkezését) óriás lármát ütött a kormány párti sajtó, lehetetlenek híresztelvé ugyan azt ártatlan szemhunyor-gatással, de azért mégis kérve „a törvényhozás becsülete érdekében“ az ellenzék, hogy ne adjon alkalmat ily gyanúsításokra, mert hát a parlamentnek, mint Caesar nevének, még a gyantutól is menten kell lennie stb.

Egy végjátéka az állam és egyház közti vitának. De lesz még egy másik is. A népiszkolai törvény bizottságában érekes vita fejlődött ki. Egy pár kérdésben (így a néptanítók állapotának javítására nézve) egyetértésre jött Boughi miniszterrel a bizottság, azonban sok más kérdésre nézve nem. S most a miniszter ultimátumot küldött a bizottsághoz, a melyben felszólítja azt, hogy adjon határozott véleményt: akarja-e az ingyenes és kötelező népoktatást vagy nem? (tudvalevőleg pedig ez felette kényes oldala az olasz parlamentnek még a mult évekéről) s azonfelül a vallásoktatásra nézve mi véleményben van? A tisztelt bizottságunk tehát van Rhodusra, a hol ugrania kell. Most az egyszer a kormány fog előtérben állani.

A postai takarékpénztárakat illető törvényjavaslat már a senatusban is átment nagyrészen. Sella meglehet elégedve a kormány álláspontjával. Öszintén támogatta törvényjavaslatát mindkét házban, pedig igazán szükséges is volt reá, t. i. a támogatásra. Magára a törvényjavaslata nézve felette eltérők a vélemények, főleg az államhittel és

mentben, a melynél kedvezőbbet csakugyan nem remélhet, csupa fiaskó volt kezdettől fogva.

Nem mondhatni, hogy az egyházügyi kérdésben nyert többség sokat lendített volna a kormány álláspontján. Igaz, hogy Mancini és Laporta leszavaztatták; igaz, hogy a közvélemény teli lármázattal, hogy az egész interpelláció csupán német intriga volt: de ez nem elég az ellenzék amaz éles vádját ellensúlyozni — mely imárgeljen minden titulus alatt, komoly és clezapokban egyaránt —, hogy tudniillik a kormány fél a pap-ságtól. Au fond: lehet is a dologban valami. A féléhivatalos sajtó erőlködésén látszik is valami ilyen hangulat. A tromf azonban, mit az ellenzék nyer aztán, nagyon is éles. A „Bien public“ római levelezője, a ki összekötésben áll az olasz féléhivatalos „Italie“-val is, például eléggé eredeti módon tudósítja a francia közönséget arról, hogy a berlini kormány összeírta már korábban a római ellenzéki képviselőket, pontos referátát adatot magának azok anyagi helyzetéről, különös sulyt fektetve ez utolsóra stb.

Szóval a „Bien public“ római levelezője határozott gyanúsításokat tett a római ellenzék vezérérfiainak megveszetegetése iránt. E magamagában is otromba hírből pedig (s ezen tény árulta el legjobban annak féléhivatalos keletkezését) óriás lármát ütött a kormány párti sajtó, lehetetlenek híresztelvé ugyan azt ártatlan szemhunyor-gatással, de azért mégis kérve „a törvényhozás becsülete érdekében“ az ellenzék, hogy ne adjon alkalmat ily gyanúsításokra, mert hát a parlamentnek, mint Caesar nevének, még a gyantutól is menten kell lennie stb.

Egy végjátéka az állam és egyház közti vitának. De lesz még egy másik is. A népiszkolai törvény bizottságában érekes vita fejlődött ki. Egy pár kérdésben (így a néptanítók állapotának javítására nézve) egyetértésre jött Boughi miniszterrel a bizottság, azonban sok más kérdésre nézve nem. S most a miniszter ultimátumot küldött a bizottsághoz, a melyben felszólítja azt, hogy adjon határozott véleményt: akarja-e az ingyenes és kötelező népoktatást vagy nem? (tudvalevőleg pedig ez felette kényes oldala az olasz parlamentnek még a mult évekéről) s azonfelül a vallásoktatásra nézve mi véleményben van? A tisztelt bizottságunk tehát van Rhodusra, a hol ugrania kell. Most az egyszer a kormány fog előtérben állani.

A postai takarékpénztárakat illető törvényjavaslat már a senatusban is átment nagyrészen. Sella meglehet elégedve a kormány álláspontjával. Öszintén támogatta törvényjavaslatát mindkét házban, pedig igazán szükséges is volt reá, t. i. a támogatásra. Magára a törvényjavaslata néz

A BUDAPESTI ÁRU- ÉS ÉRTÉKTŐZSDE ÁRJEGYZÉSEI.

(HIVATALOS.) A BÉCSI TŐZSDE ÁRJEGYZÉSEI.

1875. május 15-én.

Table with multiple columns listing market prices for various goods, including flour, oil, and other commodities. Includes sub-sections like 'Kötvények' and 'Börze'.

Table listing exchange rates and prices for various currencies and goods, including gold, silver, and foreign exchange rates.

GLATZ, HOLZWARTH és SCHUBERT BUDAPEST: Diána-fürdő. BÉCS: I. Schottenbastei 12.

ALLAMPAPIROK, ZÁLOGLEVELEK, SORSJEGYEK stb. vétel és eladására, valamint SZELVÉNYEK ÉS PÉNZZENEMEK főlvtására.

Table listing various securities, bonds, and interest rates, including 'Magyar állami kötvények' and 'Pénzzenem'.

Magyar állami kötvények, Pénzzenem, and other financial instruments.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Table listing various bank and industrial securities, including 'Magyar állami kötvények' and 'Pénzzenem'.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Table listing various bank and industrial securities, including 'Magyar állami kötvények' and 'Pénzzenem'.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Table listing various bank and industrial securities, including 'Magyar állami kötvények' and 'Pénzzenem'.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Table listing various bank and industrial securities, including 'Magyar állami kötvények' and 'Pénzzenem'.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Magasabb kamatozást nyújtó biztositási, bank- és ipari papirokat.

Table listing various bank and industrial securities, including 'Magyar állami kötvények' and 'Pénzzenem'.

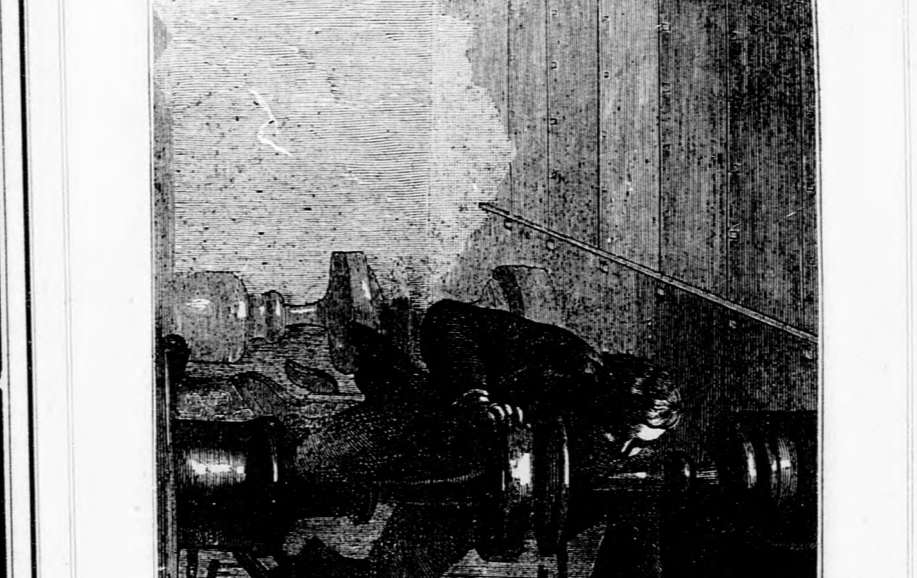
Advertisement for 'Minden versenyt felülmúl' featuring a chessboard and text about chess-related products and services.

A FRANKLIN-TÁRSULAT

magyar irodalmi intézet és könyvtár Budapest (egyetem-utca 4 sz.) megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

UTAZÁS A FÖLD KÖRÜL

nyolezvan nap alatt.

VERNE GYULA után francziából.

Nyolcz nagy képpel illusztrálva. Ára füve 2 forint.

ADOMA-TÁR.

Magyar népadomák, élekek és furesa ötletek gyűjteménye.

(8-rét, 272 lap) füve 80 kr.

A MAGYAR NÉP ELCZE

szép hegedűszóban. Összegejté JÓKAI MÓR.

„A magyar nép adomái” 3-dik bővített kiadás. (16-rét, 288 lap) füve 80 kr.

Franklin-Társulat nyomdája.

Advertisement for 'Az érme, ásványok és régiségek IRODÁJA' featuring various coins and medals.

FRANKLIN-TÁRSULAT

Magyar irodalmi intézet és könyvtár Budapest (egyetem-utca 4 sz.) megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

IRODALMI KINCSTÁR.

Egy-egy kötet füve 70 kr. - Kék vászba díszesen kötve 1 ft. - Csinos szekerényben a 12 kötet 15 ft.

- List of books in the 'IRODALMI KINCSTÁR' collection, including 'Nepdalok', 'Románok', etc.

A Franklin-Társulat

magyar irodalmi intézet kiadásában Budapestben (egyetem-utca 4-ik szám) megjelent és kaphatók:

GYERMEKGYÓGYÁSZAT.

Orvosnövendékek és orvosok számára.

Dr. Steiner János. A második javított és bővített kiadás után magyarra fordította.

Dr. Schulhof Jakab. A szerző által jogositott kiadás. Ára füve 4 ft.

A KÖRISME

megállapítására szükséges vizsgálati módszerek

Dr. Purjesz Zsigmond, orvosésztudós. (Kis 8-rét, 144 lap) Ára füve 1 ft 20 kr.

A KÜLÖNÖS

KÖR- és GYÓGYTAN

KÉZIKÖNYVE. Orvostanhallgatók és gyakorló orvosok igényeire mérve.

Dr. Purjesz Zsigmond. Ára köve 3 forint.

Balassa János. Gyakorlati sebeszet. Kiadja Kovács Seb. Endre. Füve 1 ft. 40 kr.

Baron János. A sebesi kör- és gyogytan alap vonalai. Füve 2 ft. 40 kr.

Dillnberger Emil. Vény-zsebkönyv nő- és gyermekbetegségek. Fordította id. Purjesz Zsigmond. Füve 1 ft.

Dillnberger Emil. Gyógyászati-veny-zsebkönyv. Ford. idos Purjesz Zsig. Füve 1 ft. 60 kr.

Fromhold Carl. Electrolysis und Electrokalitációk von fizikalis és medicinisches Gesichtspunkt skizirt. Cartont. 2 ft.

Korrajók bonczleletekkel a gyermekgyógyászat köréből. Közik Koller Gyula és Schmidt György. Előszóval Balassa Jánostól. Füve 1 ft.

Kunze. A gyakorlati orvostan kézikönyve. Kidalgozta Szabadföldi Mihály. Füve 4 ft.

Purjesz Zsigmond. A körisme megállapítására szükséges vizsgálati módszerek. Füve 1 ft. 20 kr.

Sigmund Károly. Vényminták. Fordította Kovács Gábor. Füve 50 kr.

Steiner János. Gyermekgyógyászat tankönyve, orvosnövendékek és orvosok számára. (Saját alatt.)

Stockinger Tamás. Utmutató a sebesi műszerek elemzésére s bírálatára. 23 táblával. Füve 3 ft.

Wundt Vilmos. Az ember elettanának kézikönyve. Második kiadás. Magyarra fordította Török Aurél. 56 szövegbe iktatott fametsvényekkel. Füve 6 ft.

Zeissl Armin. Az alkati bujaseny tankönyve, orvosok és orvostanhallgatók számára. Fordította. Purjesz Zsigmond. Füve 4 ft.

Első évfolyam

Advertisement for 'HALÁS' (Fishing) featuring a fisherman and text about fishing equipment.

Figyel

A „Közérdek”-r el havi előfizetése

A „Közérdek”

Egy hóra ... Két hóra ... Negyedévre ... Félévre ... Egy évre ...

Megrendelések czélszerűben esz Könyvárosokna

A „Közérdek”

Kiadó-hivatala, Bud

Budapest

Pár nap muly gyűlés is a törd melyre működő aera történelmi fogja képezni. 18 évezetbe ismét ujjongása közpö egyeztet, fokról mentünk szellemi na. A politikai a kiegyezés utáni meze, minden hi valami nemes, va De az az üzrszáz láz korszakban zunkba befészkel pntényileg az ör ez méreg egy fi megölje minden nak az egyesekbe kedete a felbö mely a közérdek ket téve uralkod állam fennállhatá

Az 1872-ki ors szak szövitte vlt ban meghonosított szellemét, mely szerződések, ket” teremtet; szövitte, midőn dás vágya majdn átlatotta, s a dott mindenkit a niszterekig.

Ez a képviselő mas arra, hogy a rten rágódo beteg intézkedésekkel érzéke semmi irás fias. Az intrigua lalkozása volt. M teriumokat buktat szág politikáján solha ki nem tűzőt gával megcsinálta fusió. Tizsa magta mat, mely jelenle nak mondható. S hogy ez a képvisv melte e sorsát ép senatus a Nerokrat